

"Terug gevonden fragment verhaal uit 1981"

Terug gevonden fragment verhaal 1981

Ik zette de televisie uit en de radio aan. Een liedje uit begin zestiger jaren: "with the wind and the rain in your hair".

Een melancholisch liedje van Pat Boone toen hij al lang niet meer in was. Iedere keer als ik het hoorde kwam er een verdrietig gevoel over me heen.

Ik moest denken aan mijn verloren liefdes van the sixties. Het leven begon met een sprankje hoop en al gauw was het een duistere tunnel.

In elk geval zagen die lui met bijne dood ervaringen nog licht aan het eind van de tunnel. Wie niet dood wilde zag dus ook geen licht. Een wet van Meden en Perzen. Je had je er maar bij neer te leggen.

Het huis in de Nieuwe Spiegelstraat waar ik in de zestiger jaren woonde had zo zijn kwaliteiten.

Van voren was het breed, om binnen al snel steeds smaller te worden. In de keuken paste nog net een koelkast, een vier pits gasstel en een gootsteen.

Er zat in de huiskamer een ingebouwde bar die ik nooit gebruikte omdat ik meestal geen geld had om drank te kopen.

De zes flesjes Amstel gold per dag dronk ik 's avonds op als ik aan het schilderen was na mijn werk.

Overdag werkte in een winkel met oude boeken en prenten. Ik verdiende een gulden per uur, zes dagen lang. Ook voor die tijd een schijntje.

Het huis was maar één kamer diep. De herrie van het dag en nacht voorbij rijdend verkeer werd ieder jaar erger. Vooral nadat de Leidstraat werd afgesloten voor verkeer.

Tijdens het spitsuur kon je elkaar op twee meter afstand binnenshuis niet verstaan.

Er waren nachten dat ik niet kon slapen van de efedrine pillen. Ik nam nooit de moeite om te vragen wat het was als ik roze, paarse of witte pillen kreeg van kennissen.

Al was het buiten dertig graden; ik had het dankzij de overdose efedrine ijskoud.

Ik liep de hele nacht door het huis, trap op, trap af, van de slaapkamer naar de huiskamer, van de huiskamer naar de zolder en weer terug. Deed zonder reden kasten open en dicht, trok de w.c. door, draaide kranen open en dicht om tenminste iets te doen.

En dan, als het zonlicht door het raam tegen je smoel stopte ging ik een paar uur slapen.

Een ander voordeel van het huis dat in Amsterdam centrum lag was dat er de hele dag kennissen aanbelden. Het waren niet allemaal even charmante kennissen, maar ik dacht dat het bij het ware artiestenleven hoorde. Hele en halve kunstenaars, contra-prestatie schilders met huwelijksproblemen, modeontwerpsters, hoedenmaaksters, ballettomanen, leerlingen van de vrouwelijke soort van akdemies, stuffrokers in lange Indiase jurken, hippies en weggelopen meisjes uit tehuizen kwamen langs en bleven langer dan me soms lief was.

Natuurlijk veranderde deze situatie als er weer eens een vriendin voor langere tijd in huis kwam.

De buurt was sterk aan het veranderen. Er kwamen steeds meer antiekzaken en in een cirkel van vijfhonderd meter waren alle avant garde galeries gevestigd. Het stedelijk Museum was tien minuten lopen van ons huis, mijn atelier om de hoek aan de Prinsengracht. Iedereen die op zo'n plek woonde zou zonder moeite beroemd worden. Ik wilde me alleen maar gewoon lekker voelen. Verder niets. Soms ging ik op bezoek bij Chris, de magritte epigoon. Zijn hele huis was gevuld met oude rotzooi, versleten meubels, gore lappen over aftandse fauteuils en banken, stapels ongewassen kleren. Meestal lag hij op bed onder een grauwe paardedeken naar een draagbare tv te kijken en bier te hijsen. Een gloeilamp hing aan een draad aan het plafond. Zijn wc was zo'n typisch artiestentoilet. De pot onder de versteende kaksporen, de bril vol van strontkosten die weer vastgekoekt zaten aan andere korsten, misschien wel veroorzakers van een besmettelijk eczeem of een candida. Je wist het nooit met die gesubsidieerde kunstenaars. Meestal waren het fervente hoerenlopers.

